

Sērijveida slepkava, kam patīk burvju triki un slavenu ilūziju atdarināšana, protams, ir kā radīts trillerim, lai paātrinātu jūsu pulsu un izklaidējošā lasāmvielā aizmirstos no ikdienas realitātes. Lekberga un Fekseuss tiešām zina, kā uzrakstīt aizraujošu kriminālromānu prāva ķieģeļa izmērā...

Göteborgs-Posten

Īpaši aizraujošs spriedzes romāns, kas neizbēgami noved līdz zosādei. Nekas cits vairs nav svarīgs, vien vēlme izlasīt visas 688 lappuses bez apstājas. Mina Dabiri un Vincents Valders ir ļoti piesaistošs izmeklētāju duets.

De Telegraaf

Lai gan grāmatas biezums sākotnēji šķiet pārāk iespaidīgs kriminālromānam, tomēr gan sižets, gan varoņu psiholoģiskais portretējums notur lasītāja uzmanību līdz pat grāmatas beigām. Lielisks Lekbergas veikums un pārsteidzošs papildinājums no Fekseusa, rezultātā – pavisam jauna kriminālliteratūras pieredze.

Jyllands-Posten

Šī romāna lappusēs mīt šausmas, to nevar noliegt, kā arīdzan to, ka ir tik aizraujoši sekot katra grāmatas personāža ikdienas gaitām, pirms sasniegts eksplozīvais fināls. Un pēc tam jūs ilgojaties pēc turpinājuma – pēc nākamās Minas un Vincenta izmeklētās lietas.

Le Soir

Pirmā labā ziņa ir tā, ka šis grandiozais opuss ir triloģijas pirmā daļa. Otrā – romānā “Kaste” sākam iepazīt satraucošu izmeklētāju pāri, kuri ir nedaudz traki, bet mums viņi patīk, un arī tas ir traki.

Femina

CAMILLA
LÄCKBERG
— HENRIK —
FEXEUS

BOX

KAMILLA
LEKBERGA
— HENRIKS —
FEKSEUSS

KASTE

No zviedru valodas tulkojusi
Inga Grezmane

821.113.6-31

Le 410

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

BOX

Copyright © Camilla Läckberg och Henrik Fexeus, 2021

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Cover design © Roald Triebels

Cover Photo © Cesar Dussac / Arcangel Images

Kamilla Lekberga un Henriks Fekseuss

KASTE

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektores *Diāna Graudiņa* un *Andžela Berķe*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-710.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Inga Grezmane, 2022

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-31-181-9

FEBRUĀRIS

TŪVA NERVOZI BUNGO ar pirkstiem pa kafejnīcas leti. Viņa vēl joprojām ir darbā, kafejnīcā pie Hūrnstullas, par spīti tam, ka viņai te nevajadzētu būt. Kāds klients, kurš tikko ir apsēdies zāles stūrī, aizkaitināts raugās uz viņu, un arī viņa tam atbild ar slepkavniecisku skatienu. Tūva cenšas saglabāt atmiņā klienta izskatu, nodomājot, ka nākamreiz viņš nesaņems savu kapučīno ar putās uzzīmētu sirsniņu. Visticamāk, dabūs tikai izstieptu vidējo pirkstu.

Ja kaut kur nevar ierasties laikus, Tūvai sabotāžas oma. Tagad viņa kavē pamatīgi. Tūva automātiski aizsprauž aiz auss blondo matu šķipsnu. Līnusu vajadzēja izņemt no bērnodārza jau pirms pusstundas. Pret personāla drūmajiem skatieniem viņa ir imūna, tos viņai ir nācies redzēt pārāk daudz reižu, lai tie vēl joprojām spētu ietekmēt. Taču viņas divgadīgais dēls būs bēdīgs. Un Tūva nav persona, kurai patīk padarīt bērnus bēdīgus. Jo īpaši Līnusu. Patiesībā viņa nezina, cik reižu jau ir teikusi, ka dēla dēļ būtu gatava mirt. Taču realitātē vienmēr viss nav tik viegli. Pat ja dievi zina, ka viņa mēģina. Turklāt tik sasodīti ļoti. Tūva noņem priekšautu, atver uzkopšanas piederumu skapja durtiņas un iemet to jau pārpilnajā netīrās veļas kaudzē. Viņa nevar doties prom, iekams kolēģis nav viņu nomainījis. Kur, pie velna, viņš kavējas?

Līnusa tēvs Martins aizlaidās tajā dienā, kad viņa dēlam bija jānāk pasaulē. Tobrīd Tūva neko vēl nezināja, jo ar ātrās medicīniskās palīdzības mašīnu bija devusies uz dzemdību namu akūti, divas nedēļas agrāk, nekā plānots. Tiesa, viņai likās savādi, ka Martins neapmeklēja viņu dzemdību namā to diennakšu laikā,

ko viņa tur pavadīja. Dzemdības bija notikušas ne bez komplikācijām. Viņa bija pārāk apdullusi, lai spētu visu skaidri atcerēties, tāpēc viņai bija vienīgi vājas atmiņas par ārstu, kurš ik pa laikam ieradās, norūpējies par viņu un zīdaini, tomēr apgalvoja, ka viss būs labi. To pašu rakstīja arī Martins savās skopajās izziņās, kuras viņa saņēma, uzturoties slimnīcā. Viņš vēstīja, ka ieradīsies, ka viņam tikai vispirms ir jānokārto dažas lietas. Jā, dzemdību namā pavadītās dienas Tūvai bija visai miglainas, turpretī viņas atmiņas ir asas kā nazis, atceroties tukšo dzīvokli, kas sagaidīja viņu un Līnusu, kad abi pārradās mājās. Kamēr viņa bija dzemdējusi un cīnījiesies par viņu kopējo dēlu, Martins bija savācis no dzīvokļa savas mantas un nozudis. Acīmredzot tās bija “tās lietas”, kuras viņam vajadzēja “nokārtot”. Kopš tā laika viņa nav ne redzējusi, ne dzirdējusi kaut ko no šī glēvā maitas. Varbūt tā arī labāk – ja viņš būtu parādījies, viņa, visticamāk, būtu viņu nogalinājusi.

Tā nu viņa ar Līnusu bija palikusi viena pret pasauli. Lai gan pasaule droši vien bija arī pret viņiem. Kā patlaban. Dānielam, kuram vajadzēja strādāt pēcpusdienas maiņā, bija jābūt šeit jau pirms stundas. Taču viņš vēl joprojām nebija ieradies. Tūva bija spiesta zvanīt un pamodināt viņu. Pulksten pusdivos pēcpusdienā! Vai viņa divdesmit viena gada vecumā jebkad ir bijusi tik bezatbildīga? Iespējams. Varbūt tāpēc nav jābrīnās, ka starp viņiem nekas nesanāca. Tūva paskatās savā rokaspulkstenī.

Pie. Vel. Na.

Viņa jau uzvelk dūnu jaku un uzliek cepuri, pēc tam pagatavo divas dubultās espresso kafijas. Vienu tasītē, otru kartona krūzītē.

Iespējams, tas būs Mati, kurš kārtējo reizi būs dabūjis palikt bērnodārzā ilgāk, lai sagaidītu viņu. Mati ir tas pedagogs, kuru viņas dēls ir sācis saukt par tēti. Ikreiz, kad tas notiek, Mati paskatās uz viņu ar īpašu skatienu. Skatienu, kas nozīmē, ka viņai vajadzētu vairāk laika pavadīt ar savu dēlu un mazāk strādāt. Paldies par sirdsapziņas pārmetumiem! It kā jau nepietiktu ar to, ka viņai jāredz Līnusa asaras, jo viņš kārtējo reizi nezina, kad mamma viņu izņems.

Espresso ir gatava brīdī, kad pa kafejnīcas durvīm izspūrušiem matiem ieslāj Dāniels. Kopā ar viņu telpā iekļūst arī drēgnais februāra aukstums, kas dažiem no viesiem liek demonstratīvi nodrebināties, taču Dāniels, šķiet, to nemana. Vai arī neliekas par to nezinis. Neticami, ka viņai šis čalis bija šķitis kaut mazliet pievilcīgs!

– Še! – Tūva nosaka ar tādu vēsumu, kādu vien iespējams ietilpināt divos burtos, un pastumj uz viņa pusi kafijas tasīti. – Izskatās, ka tev tā noderēs. Es pazūdu.

Atbildi nesagaidījusi, Tūva paķer kartona krūzīti un izmetas ārā, sniegā, kuram pat vēl nav ienācis prātā sākt kust. Viņa nav pietiekami uzmanīga, tāpēc uzskrien taisni virsū vecam slimīga paskata pārim.

– Atvainojiet, es kavēju, man jāizņem bērns no dārziņa, – viņa steidzīgi nomurmina, pat nepaskatījusies uz viņiem.

– Ak tā, jā, bērni var pārsteigt. Viņi var būt neparasti rīcīb-spējīgi, kad paliek vieni.

Balss ir laipna, nevis pārmetoša.

Tūva neko neatbild, tikai izjūt atvieglojumu, ka šoreiz, šķiet, izbēgs no strīda par savu neveiklību. Cilvēki ir tik neticami viegli aizkaitināmi! Vairākas reizes ir gadījies, ka viesi ir pieprasījuši ne tikai ķīmiskās tīrīšanas pakalpojumu apmaksu, bet arī bagātīgu finansiālo kompensāciju, ja viņai gadījās uzšļakstīt tiem nedaudz kafijas. Viņa atvainodamās uzsmaida pārim. Kafija Tūvas rokā nedaudz izlīst, kā atgādinot, ka viņai patiesībā nav laika te kavēties. Viņa izdabū no sevis vēl vienu atvainošanos un sāk skriet metro virzienā, vienlaikus steigā mēģinot iztukšot krūzīti. Karstā kafija vispirms apdedzina mēli, bet pēc tam svilina vēderu. Tai ir ķīmiska piegārša. Teju vai zāļu. Viņai vajadzēs iztīrīt kafijas automātu. Ārā valdošais aukstums liek kafiju izjust karstāku, nekā tā ir.

Pēc tam kad būs izņēmusi Līnusu, Tūva domā aizvest viņu atpakaļ uz kafejnīcu. Dāniels lai izmaksā visas bulciņas un kūciņas, kādas vien dēls vēlēšies. Tas būs vairāk nekā taisnīgi. Šodien makaroni un gaļas bumbiņas var iet ellē. Rīt viņai jāaizbrauc. Bet šovakar būs tikai viņa un Līnuss.

Tūva sasniedz kāpnēs, kas ved lejā uz metrostaciju, kad viņas kājas pēkšņi bez jebkāda brīdinājuma saļogās. Viņa iekliedzas un pēdējā brīdī paspēj ieķerties kāpņu margās, lai nenokristu zemē. Viņa noteikti ir pakļopusi. Tādas steigas taču nav. Nav nepieciešams ierasties bērnu dārzā vienos zilumos.

Tūva mēģina piecelties, tomēr viņai liekas, ka kājās vairs nav skeleta kaulu. Tās zem viņas auguma svāra lokās. Viņai reibst galva. Un metas nelaba dūša. Viņai ir tāda sajūta, ka tūlīt pagāibš. Sajūta teju vai tāda kā slimnīcā, kad tika sazaļota. Dzemdību laikā.

Līnus!

Es nāku!

Ar margu palīdzību Tūva cenšas piecelties, taču rokas šķiet vairākus kilometrus garas. Margas noplīvo augstu virs galvas, un viņai vairs nav ne mazākās nojausmas, kādam nolūkam tās paredzētas. Tumši plankumi sāk deļot viņas redzeslauka malās. Pēkšņi pasaule vairākas reizes apgriežas, un kāda sika balss viņā ierunājas, ka viņa tūlīt nokritīs pa kāpnēm. Taču viņa vairs neko nejūt.

Pirmais, ko Tūva jūt, nākot pie samaņas, ir sāpes locītavās. Viņa guļ neērtā pozā. Viņa nočāpstina lūpas un noklepojas. Mute ir pavisam izkaltusi. Tajā atkal ir jūtama nelabā garša, kuru viņa nespēj atpazīt. Pāiet vairākas sekundes, līdz viņa pilnībā ir atguvusi apziņu, konstatējot, ka neatrodas guļus. Viņa tup uz ceļiem, nedaudz uz priekšu saliekusies. Sienas viņai spiežas virsū no visām pusēm. Pat no augšas pret viņas skaustu.

It kā viņa būtu kaut kur iesprostota.

Tas dara pārāk lielas sāpes, lai būtu sapnis. Bet tas taču nevar būt pa īstam! Tas nevar būt! Un tomēr. Koka smarža ir pārāk reāla. Gaisma sūcas iekšā pa šaurām, īsām spraugām, veidojot taisnstūrus uz viņas kailajām rokām un kājām. Viņas *kailajām...* Kur ir viņas drēbes? Viņai mugurā vairs nav jakas, ne arī džemperā ar kapuci. Un nav arī džinsu. Kāds viņu ir izgērbis. Viņa ir tikai krekliņā un apakšbiksēs, un tas nevar būt pa īstam.

Tūva atkal nočāpstina lūpas. Mutē vēl joprojām ir ķīmiskā garša. Kaut kas ir bijis kafijā. Kāds tai kaut ko ir pievienojis, kamēr viņa nemanīja. Un viņa bija pārāk sanervozējusies, lai reaģētu. Viņa bija izdzērusi visu.

Adrenalinam sākot izplatīties pa ķermeni, ādā rodas durstīga sajūta. Viņai jātiek ārā. Tūva iekliedzas un spiežas pret kastes sāniem, cik spēka. Koks nedaudz padodas, taču ne pietiekami, lai iesprāgtu vai kaste atvērtos. Tūva nevar tai arī iespert, jo atrodas uz ceļiem, tāpēc jāsamierinās ar plaukstu sišanu pa sienām, kuras ir pārāk tuvu, lai sitienā ieliktu visu spēku. Pēkšņi viņai vienā pusē tiek nobloķēta gaisma. Kāds ir nostājies blakus kastei.

– Laid mani ārā! – viņa iekliedzas. – Ko tas nozīmē?

Atbildes nav. Taču viņa sajūt kāda klātbūtni. Dzird elpošanu. Viņa atkal iekliedzas, bet klusums turpina būt tikpat kompakts, tikpat draudīgs. Durstošā sajūta izplatās pa visu ādu. Ar atjaunotu spēku viņa sāk dauzīt pa kastes sienām, lai gan šaurā telpa liedz pielietot spēku, kāds būtu nepieciešams.

– Ko tu gribi? – viņa atkal iekliedzas, vienlaikus mirkšķinot acis, lai atvairītu asaras.

– Lūdzu, izlaid mani, lai varam aprunāties. Man jāsavāc Līnuss!

Tūva pašķielē lejā uz rokām. Rokaspulksteņa stikls ir sasists, un ciparnīcas rādītāji ir apstājušies precīzi uz pulksten trijiem. Ap šo laiku Mati noteikti ir zvanījis un mēģinājis sadabūt viņu rokā. Varbūt viņš ir sācis brīnīties, kur viņa pazudusi, varbūt pat ir sācis meklēt un, iespējams, jebkuru brīdi atradīs viņu kastē, varbūt... kaut gan... viņa bieži vien ir ieradusies bērnodārzā vēl vēlāk.

Neviens viņu nemeklē.

Nevienam viņas nepietrūkst.

Neviens nezina, ka viņa ir nolaupīta.

Nolaupīta. Tūva aptver šī vārda nozīmi, un viņai kļūst grūti elpot. Metāliska skaņa kaut kur kastes tuvumā liek augumam sarauties.

– Hallo! – viņa atkal iesaucas.

Pa vienu no apakšējām spraugām viņai kreisajā pusē tiek iebāzts kaut kas sudrabots un ass. Tas līdzinās zobena asmenim. Metāliskais priekšmets lēnām tiek bīdīts dziļāk kastē. Viņa mēģina pārvietot savu augšstilbu, lai neatrastos tā ceļā, taču kastē ir pārāk maz vietas. Viņai nav kur patverties. Zobena spice sasniedz kāju un tiek cieši piespiesta ādai. Tas dara sāpes, pat ja zobens patiešībā nav tik ass, kā izskatās.

– Ai! Ko tu dari? – viņa iekliedzas. – Izbeidz!

Zobena asmens turpina spiesties pret kāju, līdz āda neiztur un parādās asins piliens. Kustība ir it kā pārbaudoša. It kā tas, kurš atrodas kastes ārpusē, pārbaudītu sevi. Tūva atkal iekliedzas, lai gan tik tikko pati sadzird vārdus. Pēc tam bez brīdinājuma spiediens mazinās un asmens tiek atvilktis atpakaļ par dažiem centimetriem.

Tad atskan iedarbināta motora skaņa. Zobena asmens sāk vibrēt un pēc tam atkal kustas uz priekšu, taču šoreiz tas neapstājas, viņas kāju sasniedzis. Tūva iekliedzas, kad tas iegriežas augšstilba muskulī. Zobens turpina ceļu cauri viņas audiem, līdz viņas kliedziņi pārspēj motora troksni. Sāpes ir nežēlīgas. Viņas redzeslauku pārņem krāsu eksplozija, jo nervgaļi deg kā liesmās. Pasaule izzūd, eksistē vienīgi sāpes. Zobens sasniedz augšstilba kaulu, un asmens vibrācija izplatās pa visu ķermeni, liekot augumam vibrēt. Pati pret savu gribu Tūva sāk vemt, apvemjot sevi un asiņaino zobenu. Asmens visbeidzot pārslīd kaulam, turpinot ceļu cauri kājas muskulim un iznākot ārā tā otrā pusē. Zobena asmens izskatās teju vai neķītrs, kad tas izspiežas cauri ādai. Tūlīt pat sāk pulsēt asinis arī no jaunā cauruma. Asinis tek lejup pa augšstilba apaļumu un sakrājas peļķē zem viņas. Zobens neapstājas. Tas turpina ceļu cauri viņas augšstilbam un tuvojas otrai kājai. Un viņa vēl joprojām nevar no tā izvairīties.

– Izbeidz! Mīļais, izbeidz! – viņa lūdzas cauri asarām. – Man jāizņem Līnuss. Es jau tā kavēju. Viņš ir viens pats.

Kad zobens tiek virzīts cauri otrai kājai, Tūva ir sagatavojusies sāpēm. Lai gan tām sagatavoties nav iespējams. Viņa iebrēcas, vēloties, kaut ātrāk zaudētu samaņu, sajuktu prātā, lai notiktu

vienalga kas, tikai lai nevajadzētu vairs neko just. Paiet dažas sekundes. Tās liekas kā mūžība. Viņa neko vairs neredz. Asmens beidzot ir izdūries cauri abām viņas kājām un cauri spraugai kastes pretējā pusē. Zobens beidzot pārtrauc vibrēt.

Taču motora skaņa neapklust.

Kaut kas no aizmugures ieduras viņas plecā, un tad mirst tā daļa Tūvā, ko varētu dēvēt par viņas saprātu. Viņa teju vai fiziski jūt, kā sabrūk daļa viņas smadzeņu. Spraugas, dabiski, ir arī viņai aiz muguras. Viņa mēģina paliekties uz priekšu, lai izvairītos no zobena, kas duras plecā, taču šī kustība vēl vairāk dedzina viņas caurdurtos augšstilbus. Un tad Tūvas vairs nav tur. Viņa ir dzemdību namā un cīnās par savu dēlu, viņa ir kafejnīcā, kur viņai paveicās dabūt darbu, viņa flirtē ar Dānielu, viņa ir kopā ar Martinu, kurš saka, ka mīl viņu. Viņa dzird skaņu, kā sašķīst muguras skrimšļi un audi, un Tūva domā, ka Līnuss mēdz saukt Mati par tēti.

Pēc tam viņa paskatās lejup un redz, kā izspiežas āda zem atslēgas kaula, pirms tā pārplīst un zobens nozib viņai priekšpusē. Kā burvju trikā. Viņa ir burvju mākslinieka asistente un drīz vien saņems aplausus. To viņa ir redzējusi televīzijā. Asinis no viņas krūtīm nokrāso krekliņu sarkanu, tikmēr asmens turpina ceļu uz kādu no spraugām. Dzelzs smaka ir nomācoša.

Tad viņa savā priekšā redz Līnusa zilās acis.

Mammu, vai arī tu mani pametīsi?

Kad viņa mēģina runāt, no viņas rīkles ir dzirdams tikai sīks pikstiens.

– Mīlais! Es jau tā kavēju.

Kastes ārpusē kāds kaut ko pārvieto. Viena no spraugām, kas atrodas priekšā viņas sejai, kļūst tumša. Trešais zobens. Attālums līdz Tūvas galvai ir tikai kādi desmit centimetri. Abi zobeni, kas ir jau caururbuši miesu, notur viņu uz vietas.

– Vairāk ne, – viņa nočukst.

Zobens kustas lēnām, taču attālums ir pārāk mazs. Viņa redz, ka tā spice spīd, līdz zobena gals atrodas jau pārāk tuvu acīm, lai spētu uz to kārtīgi fokusēt skatienu.

Līnus! Piedod! Mamma tevi mīl.

Viņa nodreb, kad spice pieskaras labajā kaktiņā starp aci un deguna pamatni, pirms zobens turpina ceļu, pārdurot aci. Kaut kas slapjš notek pār viņas vaigu, un Tūvas labā puse kļūst akla. Taču sāpes tas nedara. Tas vismaz vairs nedara sāpes.

Kāpēc te smird pēc deguma?

Tā ir Tūvas pēdējā doma.

Pēc tam zobens iegriežas viņas smadzenēs.

MARTS

VINCENTS NO VISA spēka trieca plaukstu pret priekšā stāvošo galdu. Publika skaļi ievilka elpu. Viņš sarauca pieri, ieturēja dramatisku pauzi un paskatījās uz skatītājiem, paceļot roku. Zem tās bija redzama sadriskāta balta papīra turza. Pa nelielo zāli izplatījās nervozi smieklī, kad viņš savāca pa grīdu izkaisītās driskas.

– Arī zem turzas numur pieci nav, – viņš noteica.

Skatuve bija aptumšota, dega tikai viens vienīgs prožektors. Tas apspīdēja viņu, galdu un sievieti, kas stāvēja blakus. Kailā gaisma pasvītvoja nopietnību izrādes noslēguma numurā. Visapkārt valdīja pilnīgs klusums. Šova pēdējo numuru nepavadīja pat mūzika. Tā tas kļuva vēl iespaidīgāks. Uz galda sākumā atradās piecas otrādi apgāztas un sanumurētas papīra turzas. Divas no tām viņš ar plaukstu bija sašķaidījis.

– *Trīs* vēl ir atlikušas, – Vincents noteica un paraudzījās uz sievieti. – Magdalēna, neskaties uz šīm *trim* turzām tā, ka es varu izsekot tavām acu kustībām. Bet iedomājies, zem kuras no tām ir lielā nagla. Tikai tu zini, kur tā ir. Publika neredzēja, kur tu to paslēpi, un arī es neredzēju. *Trīs*. Atceries, cik asa bija nagla, kad tu to aptaustīji. Vienīgi domā!

Sieviete pamatīgi svīda. Prožektora gaisma karsēja, un viņa bija tikpat satraukta kā pārējie publikā. Iespējams, pat vairāk. Vincents viņu uzmanīgi nopētīja.

– Tu nereaģēji uz skaitli “trīs” par spīti tam, ka es to atkārtāju trīs reizes, – viņš pēc tam noteica. – Varbūt tās nav arī tur.

Vincents spēcīgi uzsita ar plaukstu pa turzu numur trīs, pirms publika paspēja reaģēt. Atskanot blikšķim, kāds zālē iekliedzās.

Atlikušas bija divas turzas. Pastāvēja piecdesmit procentu varbūtība, ka viņš sevi pamatīgi savainos. Viņš nesaprata, kāpēc vēl joprojām izpilda šo numuru. Visi, kuri to izvēlas, agrāk vai vēlāk sevi savaino. Tas bija neizbēgami, ja to izpilda pietiekami daudz reižu. Taču publika neredzēja, ka viņš pa īstam ir uztraucies. Liela daļa šī trika balstījās uz to, ka viņš tēloja lielāku kontroli pār notiekošo, nekā tas bija patiesībā.

– Atlikušas turzas numur divi un četri, – viņš teica sievietei.
– Iedomājies sev acu priekšā naglu, visus tās divdesmit centimetrus!

Viņa aizvēra acis un nelaimīgi pamāja.

– Mēģini atcerēties, kā tā spīdēja, kad to novietoji ar smailo galu uz augšu. Zem vienas no šīm divām turzām. Zem tās, uz kuras mēs *negribam*, lai es uzsistu plaukstu.

– Bet es nezinu, vai atceros pareizi, – sieviete nokunkstēja.

Vincents pacēla vienu uzaci. Atmosfēra zālē bija tik ļoti sabiezējusi, ka to varēja griezt ar nazi. Divas turzas. Viņš pacēla plaukstu virs vienas. Pēc tam pārvietoja to virs otras. Viena no turzām noslēgtu šovu ar stāvovācijām, savukārt otra – ar caururbtu ķermeņa daļu un akūtu braucienu ātrās medicīniskās palīdzības mašīnā.

– Atver acis! – viņš izrikoja.

Sieviete tās negribīgi pavēra un joprojām puspiemiegtām acīm paskatījās uz turzām. Viņš lūkojās uz viņu. Pēc tam viņš pacēla plaukstu, lai uzsistu ar to pa vienu no turzām, taču ievēroja, kā viņas acis panikā ieplešas, viņa plauksta tuvojoties turzai. Viņš jau kustībā zibenīgi mainīja domas, spēcīgi uzsitot pa otru turzu. Sieviete iekliedzās, kad viņa plauksta saskārās ar galdu. Viņš ar noliektu galvu nogaidīja dažas sekundes. Pēc tam triumfējoši savāca tukšo, saplosīto turzu no grīdas un pacēla atlikušo. Nagla zem tās, līdzīgi šķēpam, dūrās tieši debesīs, nāvīgi spīdot aukstajā gaismā. Publika auroja un cēlās kājās, vienlaikus atskanot

mūzikai. Viņš parakstīja naglu ar ūdens noturīgu flomāsteru, ielika to turzā, ko pēc tam pasniedza acīm redzami atvieglotajai sievietei, kura palīdzēja šajā numurā.

Vincents nostājās pašā skatuves malā un atpleta rokas. Viņam nevajadzēja tēlot, ka arī pats jūtas atvieglots.

Aplausi bija apdullinoši. Izrāde Jēvles teātrī bija beigusies. Viņš dramatiski paklanījās un pavērsa skatienu uz zāli. Pateicības aplausu vētras radītā kustīgā gaisma bija viņu apžilbinājusi, un viņš neredzēja publiku, tomēr izturējās tā, it kā to redzētu. Triks sastāvēja no tā, ka vajadzēja tikai skatīties taisni uz priekšu, izliekoties, ka viņam ir acu kontakts ar kādu no skatītājiem. Patiesībā viņš smējās tumsā, kurā, kā viņš zināja, stāv 415 personas, kas tagad aplaudē viņam – Vincentam Valderam, mentālisma meistaram.

– Paldies, ka atnācāt! – viņš uzsauca cauri aplausu orkānam.

Aplausu un svilpienu skaļums pieauga. Zāle bija pilna līdz pēdējai vietai. Tas bija izdevies vakars. Pat ļoti izdevies. Jo tās sievietes tur nebija. Viņa bija satraucošs faktors. Tajos vakaros, kad viņas nebija, atvieglojums bija lielāks, nekā viņš gribēja sev atzīt.

Vincents pretojās kārdinājumam aizsegt acis ar plaukstu, lai redzētu stāvovācijas. Viņš bija smagi strādājis, lai tās sagaidītu, un šis bija viņa triumfa brīdis. Lai gan tajā pašā laikā tas bija vienīgi adrenalīns, kas vēl noturēja viņu vertikālā stāvoklī. 415 vietas. 41 plus 5 ir 46 – skaitlis, kas atbilda viņa vecumam. Vismaz vēl dažas nedēļas.

Izbeidz!

Ar to sasodīto naglu šovakar nebija tālu. Un tas bija pats pēdējais numurs divu stundu garajā šovā. Sviedri tecēja pār muguru, un šķita, it kā smadzenes vāritos.

Lielais noslēpums, kā jau teikts, nebija paredzēt publikas uzvedību, ne arī likt viņiem domāt, ka viņš spēj lasīt viņu domas. Ilūzija bija panākt, lai viss izskatās viegli, kamēr viņa smadzenes strādāja ar milzīgiem apgriezieniem. Afišas teātra foajē plātīgi vēstīja, ka viņš ir “*The Master Mentalist*”, lai gan viņš vēlējās,

kaut nebūtu piekritis šim nosaukumam. Tas bija pārāk... nesofistiski. Vulgāri. Tiesa, tajā pašā laikā bija labi aiz tā paslēpties. Tas izklausījās, it kā viņš būtu kāds izgudrots tēls. Nevis tāds, kurš vislabprātāk būtu vēlējies apgulties uz muguras ložā un desmit minūtes tikai vienkārši elpot. Bet tagad, kad izrāde beigusies, ir atkal svarīgi atgūt kontroli pār domām, pirms tās paspēj aizklīst pašām vien zināmā virzienā. Tas šovakar prasīja vairāk laika nekā parasti.

Kontrole. Vārds ar astoņiem burtiem. Tikpat daudz, kā viņš zināja, bija rindu balkonos.

Izbeidz!

Vincents pacēla skatienu pirmā balkona virzienā, kur pirmā cēliena laikā četrām personām bija licis aizmirst pašiem savu vārdu. 23 sēdvietas katrā balkona rindā. 184 vietas.

Kāds balkonā dauzonīgi svilpa.

Ievelc dziļu elpu, nepabeidz domu!

184 vietas. Astonpadsmitais aprīlis, kas ir gada ceturtais mēnesis, bija arī turnejas pēdējais datums.

23 sēdvietas rindā, pavisam ir 8 rindas, 2 plus 3, plus 8 ir 13, un tas atbilst izrāžu skaitam, cik līdz tam brīdim viņam vēl jānovada.

Izbeidzizbeidzizbeidz!

Viņš sev spēcīgi iekoda mēlē.

Vincents paklanījās vēl pēdējo reizi. Un pēc tam atstāja skatuvi. Viņš apstājās aiz samta priekškara, kas veda uz kādu sānu telpu, un pats pie sevis sāka klusi skaitīt. Viens. Ja aplausi vēl joprojām turpināsies, kad viņš būs ticis līdz desmit, viņam vajadzēs uzskriet uz skatuves, lai saņemtu pēdējo pateicības aplausu vilni. Divi. No blakustelpas tumsas atdalījās kāda ēna. Tā bija aptuveni trīsdesmit gadus veca sieviete. Trīs. Viņu pārņēma aukstums. Viņa tomēr bija atnākusi. Četri. Šoreiz viņa negaidīja, līdz izrāde būs beigusies, lai uzskrietu uz skatuves. Pieci. Kā viņai izdevās tikt aiz skatuves? Kamēr viņš uzstājās, neviens nedrīkstēja tur atrasties. Tam, kurš viņu tur ielaida, būs nepatīkšanas. Viņš

bija lūdzis, lai sievieti patur acīs. Taču tādēļ, lai viņu aizkavētu, nevis lai palīdzētu. Seši. Tagad viņš katrā gadījumā dabūs redzēt, kā viņa izskatās. Tumši mati saņemti zirgastē. Polo džemperis. Melna jaka. Septiņi. Acis, kas vienu milimetra simtdaļu pavērās, kad viņa gatavojās ierunāties. Vincentam nebija ne mazākās nojausmas, cik bīstama viņa varētu būt. Astoņi. Viņš ar zīmēm sievietei signalizēja, lai stāv klusu, un norādīja ar īkšķi uz skatuvi, liekot viņai saprast, ka viņš vēl nav galā. Varbūt bija kāds cits ceļš, pa kuru viņš varētu pazust no skatuves pēc aplausiem. Deviņi. Mēģini nedomāt par sievieti. Ievelc dziļi elpu un liec sejai smaidīt. Desmit. Viņš atkal ieskrēja starmeša gaismā.

– Paldies! Paldies! Jūs esat pārāk dāsni! – viņš uzsauca. – Es saprotu, ka jūs labprātāk gribētu te palikt sēžam, bet baidos, ka realitāte jūs jau gaida. Ir pienācis laiks jums atkal tajā atgriezties. Bet, ja kaut kas no šovakar redzētā jums neļauj aizmigt, tad atcerieties – tas viss ir tikai joks.

Viņš ieturēja pauzi.

– Varbūt.

Publika skaļi iesmējās. Bet mazliet nervozi. Viņš nespēja nepasmaidīt. Tas ikreiz nostrādāja. Vincents steidzās nost no skatuves, pat ja tas bija pēdējais, ko viņš vēlējās darīt, pirms publika paspēja piecelties no savām vietām. Tas nekad neizskatījās labi, ja mākslinieks vēl ir uz skatuves, kad ļaudis sāk doties prom. Ja viņiem ir ziemas jakas garderobē, kā tas bija šodien, viņi vienmēr sāka slieties kājās agrāk, naivi mēģinot izvairīties no neizbēgamām rindām. Sieviete vēl joprojām atradās sānu telpā aiz skatuves, kad viņš tur atgriezās.

– Viņa ir šeit, – Vincents klusi noteica savā mikrofonā.
– Nāciet šurp ar apsargu. Tūlīt!

Tas bija mēģinājums – ja viņam paveiksies, varbūt skaņu operatori viņā vēl joprojām klausās, kaut arī skaņa ir samazināta. Lieklākā daļa fanu, kas centās viņu satikt, bija laipni, taču viņš nevēlējās nekādus pārsteigumus izrādes laikā. Jo īpaši, ja runa ir par sievieti, kas pievērsš sev uzmanību, uzskrienot uz skatuves, tiklīdz

izrāde ir beigusies. Tā nav normāla uzvedība. Viņam bija izdevies izvairīties no tikšanās. Līdz šim.

Vincentam bija grūti skaidri domāt. Pēc šova bija vajadzīgs laiks, lai atslābinātos un lai smadzenes atgūtu normālu temperatūru. Viņš nespēja analizēt šo situāciju tik labi, kā vajadzētu. Taču viņam nebija citas izvēles kā tikai izturēties laipni, gaidot, kamēr ieradīsies apsargs. Un vēl viņam jāturas pa gabalu.

Vincenta norādīja uz īsajām kāpnēm, kas veda lejā uz zaļo istabu, lai iegūtu laiku. Sieviete devās viņam pa priekšu. Izrādījās, ka kāpnēm ir septiņi pakāpieni. Ak tā! Uz pēdējā pakāpiena viņš uzkāpa divreiz, lai pabeigtu kāpienu uz pāra skaitļa. Viņam priekšā esošā sieviete, šķiet, neko nemanīja.

Vincenta un sieviete iegāja telpā, kas bija iekārtota kā neliela viesistaba. Kāpēc apsargs kavējas? Uz žurnālgaldiņa stāvēja četras neatvērtas *Loka* minerālūdens pudeles. Vincenta novilkta žaketi un nometa to uz dīvāna. Tad sakārtoja vienu no pudelēm tā, lai visas etiķetes būtu vērstas vienā virzienā. Sieviete paturēja savu jaku mugurā. Vincenta noslaucīja seju ar mitrajām salvetēm, lai atbrīvotos no skatuves smiņķu kārtas. Sieviete tik tikko manāmi sarauca degunu. Labi. Viss, ko viņš varēja darīt, lai viņa nevēlētos te palikt, nāca viņam tikai par labu. Iespējams, viņš oda arī pēc sviedriem.

– Ziniet, es negribu būt nejauks, – viņš ierunājās. – Bet patiesībā te aiz skatuves neviens nedrīkst atrasties.

Vincenta atvēra vienu no pudelēm un ielēja ūdeni glāzē. Viņš aizdomīgi skatījās uz minerālūdens burbuļiem.

– Jūs nedrīkstat tā turpināt, – viņš noteica. – Skatuves telpa ir nepieejama ikvienam, kurš nav iesaistīts izrādē, un...

Sieviete pārtrauca viņu, beidzot nosaucot savu vārdu.

– Mina, – viņa ierunājās. – Mina Dabiri. Esmu no policijas.

Pēc tam viņa ātri sakārtoja vienu no pudelēm, kas nedaudz bija sagriezusies, Vincentam paņemot savējo, lai visas etiķetes atkal būtu vērstas vienā virzienā, tad sveicienam pastiepa uz priekšu roku. Mentālisma meistaram pēkšņi nebija ne jausmas, ko teikt.

MINA SKATĪJĀS UZ vīrieti, kas sēdēja viņai pretim – otrpus mazajam, tumši brūnajam galdiņam. Vincents Valders. Viņai vajadzēja uzgaidīt, kamēr viņš pārvelk savu skatuves apģērbu – elegantu, bet tajā pašā laikā diskrētu zilu uzvalku un melnu kreklu. Tagad viņš bija ievērojami neformālāk ģērbies – baltā T kreklā un melnos džinsos. Par spīti tam, ka bija tikai marts un ziema vēl joprojām turēja Jēvli ciešā tvērienā, Vincents nebija uzvilcis jaku.

Sev par pārsteigumu, Mina konstatēja, ka viņa vīrieša izskatu ir novērtējusi kā pievilcīgu. Kaut kas tāds ar viņu reti gadījās. Un vārds, pie kura viņa pati sevi pieķēra domājam, drīzāk bija “elegants”. Pat ģērbtam džinsos un T kreklā viņam piemita tāda kā atturīga un nedaudz vecmodīga elegances. Tiesa, vēl izteiktāk tas bija šķitis pirms brīža, redzot viņu uzvalkā.

Mina bija vēlējusies aprunāties ar viņu vienatnē, taču Vincents bija ietiepies, ka viņam ir nepieciešams paēst. Viņai nekad nepatika mainīt plānus, taču cits nekas neatlika kā ļaut viņam izlemt. Jo, par spīti visam, tā bija viņa, kas bija ieradies pie Vincenta. Tāpēc tagad viņa bija spiesta pārrunāt visai jutīgu policijas lietu krogā *Harrys* – vienā no nedaudzajām vietām Jēvlē, kur pēc desmitiem vakarā vēl joprojām strādāja virtuve.

Vincents izskatījās vairāk noguris pēc savas izrādes, nekā viņa bija domājusi. Ēdiens, iespējams, palīdzēs. Minai vajadzēja, lai viņš ir ar asu prātu. Lai gan pati jau šobrīd jutās nedaudz izklaidīga no trokšņa, kas nāca no apmeklētājiem, kuri stāvēja pie bāra letes. Viesi runāja skoniešu dialektā, un viņiem lentē ap kaklu karājās

balts papīra četrstūrītis. Šie kroga apmeklētāji, visticamāk, bija kādas konferences dalībnieki no tuvumā esošās viesnīcas. Mina nodomāja, ka viņi drīzāk izskatās pēc nedaudz pāraugušiem skolēniem ar kaklā iekārtām atslēgām.

Gaisā vēdīja alus un cerībām uzlādēta feromonu smaka, kuras dēļ viņa vislabprātāk būtu uzlikusi aizsargājošu masku, taču Mina apspieda šo vēlmi un atkal fokusējās uz Vincentu. Policijas reģistrā viņai nebija izdevies atrast nekādu informāciju par viņu, tāpēc nācās to noskaidrot citā veidā. Vikipēdijā un gūglējot atrastā informācija liecināja, ka pēc mēneša viņam būs 47 gadi, ka Valders ir pieņemts vārds un ka viņš profesionālā ziņā tiek dēvēts par mentālistu.

Saskaņā ar mājaslapu “mentālists” ir persona, kas izmanto psiholoģiju, ietekmi un slepenus paņēmienus, lai radītu ilūziju, ka tai, piemēram, piemīt mediālas spējas vai prasme lasīt domas. Valders, šķiet, ir lietpratējs arī parastā burvju mākslā, vismaz spriežot pēc intervijām, kuras viņa bija atradusi. Mina galvenokārt te bija ieradusies viņa zināšanu dēļ par to, kā darbojas cilvēku psihe, bet arī ieskatš burvju mākslā netraucēs, jo īpaši to fotogrāfiju dēļ, ko bija paņēmusi līdzī mapītē. Mina nebija atradusi informāciju ne par to, ko viņš bija darījis agrāk, ne arī to, kur bija dzimis. Spriežot pēc informācijas Vikipēdijā, Vincents ir šīs jomas speciālists jau piecpadsmit gadus, lai gan tikai pēdējā laikā ir ticis pie lielākas publiskas uzmanības, pateicoties kādam TV4 pārraidītam televīzijas seriālam.

Vienā no raidījumiem viņš ar slēpto kameru palīdzību bija veicis psiholoģisku eksperimentu. Vincents nejauši bija izvēlējies kādu vīrieti, kura ikdienu sāka piepildīt ar nemanāmu suģestiju un hipnotiskām komandām, nabaga dalībniekam nesaprotot, kas notiek. Visbeidzot kādu nakti šis vīrietis bija nostājies pie sienas rūpniecības rajonā un ar krāsu baloniņu lieliem burtiem uzpūtis VINCENTS VALDERS. Turklāt simtiem reižu. Tas vīrietim bija prasījis vairākas stundas.

Konkrētās vietas kārtības sargi nebija iepriekš brīdināti. Kad viņi notvēra vīrieti un jautāja, ko viņš dara, viņš atbildēja, ka

nesaprot, par ko ir runa. Vīrietim nebija ne mazākās nojausmas, ko viņš ir darījis pēdējo stundu laikā, kā arī bija patiesi pārsteigts, pamanojot uz savām rokām un drēbēm krāsas traipus.

Mīna nebija redzējusi raidījumu, taču viņa atcerējās, ka visi par to runāja. Tas bija izraisījis milzīgu ažiotažu. Daudzi apšaubīja šī raidījuma ētisko pusi. Vincents pats skaidroja, ka šajā gadījumā runa ir par fanātismu, ar šo eksperimentu viņš gribēja parādīt, ka mūsu zemapziņā var iemānot pat visabsurdākās idejas, ietekmējot mūsu rīcību, mums pašiem to nesaprotot un neapzinoties. Šī ideja ar sienām bija acīmredzams slavinājums kādai *Monty Python* filmai, un, atbildot uz jautājumu, kāds bija uzkrāsotais vēstījums, Vincents teica, ka tas bija vismazāk piedauzīgais, ko bija spējis iedomāties. Turklāt mākslinieks vienmēr paraksta savus darbus, viņš bija piebūris. Šis citāts daudzus mēnešus bija kļuvis par populāru mēmi *Instagram*, pirms tika aizmirsts.

Minas nāsis sasniedza fritēšanas eļļas un grilētas gaļas smarža, sekundi pirms Vincenta priekšā oficiants nolika hamburgeru, kā arī trauciņus ar majonēzi un kečupu. Mīna satrūkās. Pa ceļam no virtuves jebkurš taču varēja izdarīt ar šīm bļodiņām, ko vien vēlas. Neticami nehigiēniski. Viņa refleksiīvi izņēma no kabatas nesen nopirkto alkohola pudelīti, izspieda nedaudz plaukstā un ieberzēja ar gelu abas rokas.

– Man pēc izrādes ir nepieciešami ogļhidrāti, – kā atvainodamies ierunājās mentālists. – Citādi es nespēju skaidri domāt.

Vincents paņēma no šķīvja vienu frī kartupeļa stienīti, iemērca majonēzē un pēc tam iebāza to mutē. Mīna viņu rūpīgi nopētīja. Ja viņam ienāks prātā to izdarīt vēlreiz, viņa būs spiesta šo vīrieti atskaitīt no tās cilvēces daļas, ar kuru vēlas kaut kādus kontaktus. Par laimi, viņš to izdarīja tikai vienreiz. Tātad pastāvēja cerība.

– Un man patiešām jāatvainojas par savu iepriekšējo uzvedību, – viņš piebūda. – Es domāju, ka jūs esat kāds cits. Mums ir radušās problēmas ar kādu... pārāk entuziastisku... apbrīnotāju. Es domāju, ka jūs esat viņa. Man nebija iemesla būt nejaukam.

Kā atvairot viņa teikto, Mina pamāja ar roku. Oficiants nolika Vincenta priekšā alu un *Cola Zero* – viņai. Mina izņēma no kabatas vienreizlietojamo salmiņu, noņēma aizsargpapīru un ielika salmiņu glāzē. Vincents paskatījās uz to, taču neko neteica.

Mina pagaidīja, līdz oficiants vairs neatrodas dzirdamības robežās, un tikai tad sāka runāt.

– Man ieteica aprunāties ar jums, – viņa klusā balsī teica. – Ja pareizi saprotu, jūs esat ļoti zinošs cilvēka psihes jautājumos. Bet tajā pašā laikā jūs šo to zināt arī no burvju mākslas. Un mums tieši ir vajadzīgs kāds, kurš pārvalda abas šīs jomas.

Vincents pamāja un iedzēra malku alus.

– Kad biju jaunāks, es daudz nodarbojos ar burvju mākslu, – viņš noteica. – Sasniedzis divdesmit gadu vecumu, sapratu, ka pasaulē vislabākie meiteņu medišanas paņēmieni isti nav kāršu triki. Tāpēc pārtraucu ar tiem nodarboties.

– Vai tas palīdzēja? – Mina ievaicājās.

– Spriediet pati! Mēnesi vēlāk es satiku savu pirmo sievu. Kopš tā brīža šī interese bijusi vairāk hobija līmenī. Bet kāpēc policiju interesē šādas lietas?

Pirms Mina paspēja atbildēt, Vincents paskatījās pulkstenī.

– Ai! Es ļoti atvainojos, – viņš teica. – Kas attiecas uz sievu, pulkstenis ir jau bez ceturkšņa desmit. Man jāpiezvana uz mājām. Mēs vienmēr ap šo laiku sazvanāmies. Tas paņems tikai kādu minūti.

Mina sāka kļūt nepacietīga, viņa vēlējās ātrāk ķerties pie lietas. Jau tā labu laiku bija dabūjusi uz viņu gaidīt. Kolēģi mēdza teikt, ka viņa ir pārāk uzmācīga, ka viņai jāiemācās būt sociālākai, ja vēlas, lai citi izturas laipni. Īstenībā viņa pati nebija par to pārliecināta. Viņa ir policiste jau gandrīz desmit gadus, un viņa nezināja nevienu izmeklēšanu, kuras atrisinājums būtu bijis atkarīgs no tā, cik viņa ir laipna. Bet, protams.

– Nekādu problēmu, – viņa apgalvoja un diskrēti nomainīja pozu uz cietā krēsla.

Mina skatījās uz savu *Cola* dzērienu un izslēdza Vincenta balsi, kamēr viņš sarunājās ar sievu. Savā priekšā Mina redzēja

kasti, ko viņi bija atraduši pirms kādas nedēļas. Izskatījās, it kā tā būtu izrotāta ar mirdzošām zīmēm un piedalītos kādā no Lasvegasas burvju mākslas šoviem. Viņa iztēlojās, kā asistente vizuāliem rotātā tērpā (protams, sieviešu kārtas, jo tās vienmēr ir sievietes, kuras tiek pazemotas burvju mākslas numuros) ielida kastē un kā burvju mākslinieks (protams, vīrietis) izdūra cauri kastes spraugām garus zobenus, kamēr publika izdvesa savus “āāāāā” un “ooooo”. Viņa to bija sameklējusi *Google*. Šo sievietēm naidīgo skatuves ilūziju sauca *The sword box* vai *Sword cabinet, Sword casket, Sword basket*, kas bija tai radniecīgas alternatīvas. Mīļiem bērniem acīmredzot ir daudz vārdu. Šī priekšnesuma oriģinālā versijā tā pat nebija kaste, bet gan grozs, kurā atradās bērns. Cik pretīgi! Taču šis ilūzijas numurs acīmredzot bija pieskaitāms burvju mākslas klasikai. Bērni un sievietes. Nepārtraukti vienīgi upuri.

Taču viņa nesēdēja ellišķīgi aukstā vakarā Jēvlē, krogā *Harrys*, un negaidīja Vincentu Valderu tāpēc, ka viņas kolēģi bija atraduši kāda amatiera būvētu burvju mākslas rekvizītu. Viņa te atradās tā ķermeņa dēļ, kuru viņi bija atraduši *kastē*. Ķermeni, kuru viņiem vēl joprojām nebija izdevies identificēt. Un viņa te sēdēja tāpēc, ka viņi bija nonākuši strupceļā. Viņi ar standarta metodēm bija centušies sekot visiem iespējamiem pavedieniem, diemžēl bez rezultāta. Līdz beidzot viņa un priekšniece Jūlija bija nonākusi pie secinājuma, ka atlikušas tikai nestandarta metodes, ja viņi grib tikt uz priekšu līdz kaut kādam risinājumam.

Mina iesūca lielu dzēriena malku un pievērsa skatienu kompānijai bārā, patiesībā vienalga kam, kas varētu aizkavēt, ka viņas iekšējā redzē atkal uznirst ainas no fotogrāfijām. Viņa patiesi nevēlējās, lai tās atkal atgādina par sevi. Taču tās, par spīti visam, tur bija, turklāt tikpat skaidras kā pirmajā reizē. Viņa reti kad tik nepatīkami tika ietekmēta, taču šoreiz tas patiešām bija kaut kas īpašs. No divām kastes pusēm ārā dūrās vairāku zobenu rokturi, savukārt otrā pusē – to asmeņi. Turpretim kastes iekšpusē, uzsprausta uz zobeniem tā, ka viņa drīzāk līdzinājās perversai

lelei marionetei, atradās kāda jauna sieviete. Mina cieši aizvēra acis. Par vēlu. Vienmēr par vēlu.

Izmeklēšanas laikā nebija izdevies noskaidrot, kas ir šī sieviete, tāpat kā nebija neviena aizdomās turamā. Kaste ar ķermeni bija aizsūtīta tālāk Mildai Jūrtai Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centrā, lai gan Mina nedomāja, ka viņi kaut ko atradīs. Vismaz neko jēdzīgu. Viņa bija pārliecināta, ka šīs slepkavības atslēga slēpjas noziedznieka rīcības modelī.

Mina pēkšņi apzinājās, ka Vincents skatās uz viņu. Viņš acīmredzot bija beidzis sarunu ar sievu. Mina noklepojās un piespieda fotogrāfijām pazust no prāta.

– Atvainojiet par sarunu, – viņš teica. – Taču tagad es piederu jums. Es dzirdu, ka jūs neesat no šīs pilsētas. Minēšu: jūs strādājat Stokholmā. Un tomēr esat šeit, Jēvlē. Vēlā ceturtdienas vakarā. Un vēlaties aprunāties ar mentālistu par burvju mākslu un cilvēka psihi. Jūs minējāt, ka jums kāds mani ieteica? Esmu patiesi ieinteresēts, ko tas viss nozīmē.

Vincents paliecās uz priekšu, it kā lai apliecinātu savu interesi. Mina izlēma likt viņam nedaudz pagaidīt. Viņai bija nepieciešams, lai viņš ir aizrāvies pa īstam.

– Es redzēju, ka šova beigās jūs iedevāt autogrāfu, – viņa noteica, smaidot tik draudzīgi, cik vien spēja. – Acīmredzot mākslinieks vēl joprojām vienmēr paraksta savus darbus.

Vincents izskatījās nedaudz apmulsis, pēc tam iesmējās.

– Jūs domājat uz tās naglas? Es zinu, ka tā ir sasodīta klišeja. Bet ko lai saku? Publika gaida, ka es to darišu, kopš tās televīzijas programmas. Un es negribu likt viņiem vilties. Viņi taču, par spīti visam, ir samaksājuši par šo vakaru gan ar laiku, gan naudu.

Atslābinoties Vincenta pleci nedaudz nošļuka. Pirms brīža viņa aizsardzība bija visai modra, turpretī tagad tā bija mazinājusies. Vismaz pagaidām.

– Jums ir taisnība, – Mina ierunājās. – Es nebūtu šeit, ja tas nešķistu svarīgi. Mums patlaban ir kāda lieta, kuru es nesaprotu.

Pagaidām mums ir izdevies to preseī noslēpt, taču tas, iespējams, ir tikai laika jautājums, un drīz vien varēsiet par to izlasīt.

Vincents nogrieza gabalu no hamburgera. Viņa bija neizsakāmi priecīga, ka viņš ēda to ar nazi un dakšiņu. Ja viņš būtu paņēmis šo taukaino hamburgeru rokās, viņa būtu piecēlusies un devusies prom.

– Atvainojiet, – Vincents noteica un pamāja uz hamburgera kumosu, uzdurtu uz dakšiņas. – Bet kāda man ar to saistība?

Neko neatbildējusi, Mīna izvilka no mapītes aploksni bēšā krāsā un izņēma no tās fotogrāfijas. Viņa pāršķirstīja tās, līdz atrada meklēto – fotogrāfiju, kurā nebija redzams savainotais ķermenis, bet gan vienīgi kaste un zobeni. Viņa uzlika fotogrāfiju kaudzītes virspusē un to piesprauda ar saspraudi. Vincentam patiesībā nevajadzētu redzēt pārējās bildes.

– Vai jūs zināt, kas tas ir? – Mīna ievaicājās un norādīja uz attēlu.

Dakšiņa apstājās dažus centimetrus no Vincenta pavērtās mutes.

– *Sword casket*, – viņš atbildēja. – Reizēm to dēvē arī par *Sword box*. Bet ko... kā... es nesaprotu.

Hamburgera gabals nozuda mutē.

– Patiesībā es arī ne, – Mīna atbildēja. – Pareizāk sakot, mums ir kāds noziedznieks, kuru es nesaprotu. Bet es iedomājos, ka jūs varbūt saprotat. Ņemot vērā... Jā, to, ko jūs protat. Tāpēc es vēlos lūgt jūsu palīdzību. Ar jūsu atļauju es atklāšu sensitīvu informāciju: kaste, kad mēs to atradām, nebija tukša. Pagāja zināms laiks, līdz mēs sievieti atbrīvojām no zobeniem.

Vincents pārstāja gremot un acīm redzami nobālēja.

– Attiecībā uz upuri mēs nekur tālu neesam tikuši, – Mīna turpināja. – Es domāju, ka vienīgais veids, kā varam atrast to, kurš izdarīja šo noziegumu, ir saprast, kas notiek viņa vai viņas galvā. Es vēlētos, kaut varētu teikt, ka sakropļoti ķermeņi ir reti atradumi, bet diemžēl tā nav. Vismaz tie nav tik neparasti, kā varētu vēlēties. Bet burvju mākslas kastē? Tas ir jaunums. Kuram kaut kas tāds varētu ienākt galvā? Un *kāpēc*? Un tieši šeit jūs esat

nepieciešams. Es redzēju jūsu šovu. Jūs zināt, kā ļaudis domā. Turklāt labāk nekā vairums citu cilvēku. Tāpēc palīdziet man saprast, kurš tas ir.

Vincentis atļaidās krēslā un izskatījās pārsteigts.

– Bet jums taču ir savi kriminālpsihologi tādām lietām? – viņš ievaicājās. – Ko, jūsuprāt, es tādu varētu izdarīt, ko nespēj viņi? Veidot noziedznieka profilu īsti nav mans ikdienas darbs.

Viņš iemērca dažus frī kartupeļus majonēzē, pirms tos apēda.

– Kā jau teicu, jūs pārzināt gan psihi, gan burvju mākslu. Mūsu kriminālpsihologi to nepārzina. Turklāt...

Viņa paskatījās visapkārt, pirms klusā balsī turpināja:

– Turklāt pēdējais profils no mūsu kriminālpsihologa bija “grieķu tautības vīrietis vidējos gados, kurš mēdz uzturēties elites sabiedrībā”. Realitātē noziedznieks izrādījās jauna zviedru tautības sieviete, kura strādāja kādā noliktavā.

Vincentis paspēja aizsegt muti ar salveti, lai smeļoties frī kartupeļi netiktu izšķiesti pa visu galdu.

– Tas vienalga neizklausās īpaši pārlicinoši, – viņš teica. – Cik es zinu, tad policija ne pārāk labvēlīgi skatās uz civiliedzīvotāju iejaukšanos viņu lietās. Un man nav pilnīgi nekādas izglītības šādu profilu veidošanā. Esmu daudz mācījies par to, kā cilvēki rīkojas, un es savus secinājumus galvenokārt bāzēju uz psiholoģijas pamatlikumiem, personīgajiem novērojumiem un vispārējo statistisko varbūtību.

– Un ko, jūsuprāt, dara kriminālpsihologi?

– Bet es taču darbojos izklaides sfērā. Nevienam nenotiks nekāds ļaunums, pat ja es kādā no izrādēm kļūdišos.

– Izņemot sevi, – Mina iebilda. – Jūs pietiekami daudz paļaujaties uz savu spēju nolasīt citus, lai riskētu iztriekt cauri plaukstai lielu naglu.

Vincentis tik tikko pasmaidīja.

– Ko man, visticamāk, nevajadzētu darīt, – viņš atzina. – Bet labi. Lai gan es patiesībā īsti nesaprotu savu lomu tajā, kāpēc jūs ieradāties tieši pie manis.

– Mēs... – Mina brīdi šaubījās. – Mūsu grupai ir nedaudz atšķirīga pozīcija policijā. Mēs atrodamies ārpus parastās organizācijas struktūras.

– Kāpēc?

– Mūsu vadītāja Jūlija ir policijas šefa meita un...

– Nepotisms?

Mina saniknojās, taču secināja, ka arī viņš visu pamana.

– Nebūt ne! Jūlija patiešām ir ārkārtīgi kompetenta, viņai ir dabas dots talants būt līderei, un es nebūtu pārsteigta, ja ar laiku viņa kļūtu par policijas šefu. Bet viņa ir tikpat sarūgtināta kā mēs visi policijā, ka tā ir tik neelastīga un lempīga organizācija. Un drīzāk tas ir *par spīti tam*, ka viņa ir policijas šefa meita, viņai ir laimējies pierunāt vadību izveidot vienu... nedaudz neatkarīgāku grupu, kuru viņa gan vada, gan tajā operatīvi darbojas.

– Labākie no labākajiem?

– Mjā, – Mina sausi novilkta. – Uz to varbūt vajadzētu tiekties. *Beggars can't be choosers.*

– Īpaša grupa bez speciālistu kompetences? – Vincents nobrīnījās.

Mina saprata viņu, taču īsti nezināja, kā lai paskaidro. Tomēr mēģināja.

– Katram ir savs talants. Taču cilvēki ir cilvēki, un pastāv tūkstošiem iemeslu, lai viena policijas vienība labprāt aizdotu kādu no sava personāla.

– Kāpēc jūs esat aizdota? – Vincents iejautājās ar tikko jaušamu smaidu mutes kaktiņā.

– To es patiesībā nezinu. Es zinu, kas ir mani resursi kā policistei. Es esmu neatlaidīga, darbīga un uzdrīkstos domāt netradicionāli.

– Bet? – Vincents ierunājās un pastiepās pēc vēl viena fri kartupeļa.

– Bet grupai, kurā es strādāju, šķiet, ir grūti mani izturēt. Man nav ne mazākās nojausmas, kāpēc. Man ar viņiem nebija nekādu

problēmu. Man nav nekādu problēmu ne ar vienu no grupām. Tās ir grupas, kurām ir problēmas ar mani.

Viņa noklepojās un turpināja:

– Lai vai kā, bet mana vadītāja ir atbalstījusi, ka mēs šim gadījumam no malas piesaistām kādu konsultantu. Jūs par to saņemsiet visai pieticīgu atlīdzību, taču jums ir iespēja piedalīties šajā lietā, darot kaut ko citu.

– Darīt kaut ko citu, nevis stāvēt uz skatuves, jūs domājat, – viņš teica un pastūma atpakaļ Minas virzienā fotogrāfiju kaudzīti. – Jūs droši vien būsiet sajaukusi “*The Master Mentalist*” ar realitāti. Man ir žēl, ka jūs lieki esat braukusi šurp. Bet jums vajadzētu saprast vienu lietu. Kā jau teicu, es strādāju izklaides jomā. Es izklaidēju ļaudis. Mentālisma meistars ir izgudrots tēls – nekas cits. Tas, ko es daru uz skatuves, tas... tas paliek tur. Tas nav pa īstam. Iespējams, tā šķiet, ka man piemīt unikālas vai īpašas spējas, diemžēl patiesība ir tāda, ka tās var iemācīties jebkurš. Jūs runājat par psiholoģiska profila veidošanu. Turklāt slepkavas. Es pilnīgi neko nezīnu par slepkavām. Un vēlreiz – ir taču ļaudis, kuriem tas ir darbs. Personas, kuras... kā jūs teicāt? Kuras var darīt kaut ko citu.

Vincents neskatījās Minai acīs. Tas bija kaut kas, ar ko viņa nebija rēķinājusies. Viņa bija domājusi, ka viņš atrunāsies ar laika trūkumu vai citām svarīgām lietām, kas jādara. Viņa bija sagatavojusies, ka vajadzēs izpatikt viņa ego. Bet nebija iedomājusies, ka viņš varētu viņai melot.

– Es saprotu, – Mīna noteica un piecēlās.

Bija pienācis laiks jaunai stratēģijai.

– Tad esmu kļūdījusies. Jūs esat ļoti pārliecinošs vienīgi uz skatuves. Es atvainojos. Tā bija tāda pēkšņa iedomā. Par to vairs nerunāsim, es tikai samaksāšu rēķinu. Man liekas, ka es to aizmirsu uz bāra letes pie skeniešiem.

– No Helsingborjas, – viņš noguris noteica un atsāka bakstīt savu hamburgeru. Viņi ir no Helsingborjas. Tas ir pilnīgi droši, ka viņi te ieradusies uz konferenci. To jūs varat redzēt pēc logo,

kas atrodas uz viņu dalībnieku kartītēm. Ja es būtu jūsu vietā, es viņus netraucētu, jo tā garā sievietē, kura patlaban stāv ar muguru pret mums, tik tikko ir uzsākusi sarunu ar vīrieti, un tā ir viņas pirmā saruna šovakar, kad viņai nevajag saliekt muguru un padarīt sevi mazāku, lai viņš uzdrīkstētos palikt un sarunāties. Vienīgi žēl, ka viņš ir precējies. Es nesaprotu, kāpēc vīrieši iedomājas: viņi izskatās brīvi tikai tāpēc, ka ir noņēmuši laulības gredzenu. It kā jau no vairāku jūdžu attāluma nebūtu redzams, ka viņi ir precējušies. Lai vai kā, šie divi cilvēki droši vien nevēlas tikt traucēti, un izskatās, ka šai sievietei šī saruna patiešām ir vajadzīga.

Mina piepūlējās, cik vien spēja, lai viņas smaids nebūtu redzams. Vincents šķita neapzināmies, ko patlaban ir pateicis.

– Turklāt jums nav nepieciešams paņemt rēķinu, – viņš pabeidza savu sakāmo. – Es jau to esmu samaksājis.

– Cik daudz pakāpienu ir kāpnēm no skatuves līdz zaļajai istabai Jēvles teātrī? – viņa steidzīgi ievaicājās.

Vincents pacēla skatienu un izskatījās apstulbis.

– Astoni, – viņš atbildēja. – Bet kāpēc jūs to jautājat?

– Tur ir septiņi. Protams, ja uz viena pakāpiena neuzkāpj divreiz, lai pabeigtu kāpienu uz pāra skaitļa.

Vincents palika ar vaļā muti. Viņai piemita tāda pati uzmanība kā viņam. Viņš varbūt nebija pieradis, ka citi pamana viņa īpatnības. Mina atkal apsēdās un šoreiz pasmaidīja atklāti.

– Kā jau iepriekš runājām... – viņa sacīja, pastūmusi atpakaļ fotogrāfiju kaudzīti, – ...vai jums ir kādas idejas?

– Nu labi, – Vincents noteica. – Jūs uzvarējāt. Šobrīd.

Virsējā bilde bija nedaudz noslidējusi, atklājot daļu no apakšējās fotogrāfijas. Mina nepaspēja pietiekami ātri apstādināt Vincentu, kad viņš jau bija izvīlījis to ārā.

– O! Sasodīts! – viņš iesaucās un savilka seju grimasē.

– Jā. Tā ir pilnīgi adekvāta reakcija.

Vincents skatījās uz bildi samiegtām acīm, lai it kā pakāpeniski pieradinātu acis kaut kam tik nepatīkamam.

– Kas ir tas? – viņš ievaicājās, šķietami norādot uz priekšmetu plastmasas maisiņā, kas bija novietots blakus ķermenim.

– Tas ir upura pulkstenis. Ciparnīcas stikls ir sasists, un rādītāji ir apstājušies uz pulksten trijiem, kas, šķiet, varētu sakrist ar nāves iestāšanās laiku. Tas ir, trijiem pēcpusdienā.

– Nē, es nedomāju pulksteni. Tas *tur*.

Viņš norādīja uz līnijām, kas bija ievilkta uz viena no sievietes augšstilbiem, tieši zem cauruma, kur bija atradies zobens. Divas garākas līnijas, kas savieno trīs īsākas, kuras ievilkta ar vienādu atstatumu. Minai šķita, ka tās izskatās kā kāpnes.

– Iegrieztas zīmes, – viņa konstatēja. – Ar nazi vai kaut ko tamlīdzīgu. Visticamāk, lai spīdzinātu upuri. Liekot nojaust par to, kas sekos.

– Taču griezumam ir ļoti rūpīgs, – Vincents iebilda. – Turklāt tas ir izteiktā pretstatā tam, cik mežonīgi ir caururbts pārējais ķermenis. Es nedomāju, ka tas ir darīts, lai spīdzinātu. Man drīzāk liekas, ka šīs te “kāpnes” ir domātas kā simbols.

– Simbols kam?

– Mjā, kāpnes ir vairākās reliģijās, Bībelē ir Jēkaba kāpnes, kas savieno zemi ar debesīm. Freids domāja, ka kāpnēm ir saistība ar seksa aktu. Tikai neprasiet man, kāpēc. Lai gan, es domāju, šeit tas ir kaut kas vienkāršāks.

Vincents pagriezta fotogrāfiju par deviņdesmit grādiem un atkal norādīja uz iegrieztajām kāpnēm, kas tagad atradās guļus.

Minai nācās atzīt, ka viņa vairs neskatās uz kāpnēm.

Tagad viņa skatās uz romiešu ciparu trīs.

Gan Mina, gan Vincents labu brīdi klusēja. Skoniešu čalošana bārā pārkliedza viņas domas.

– Es patiesībā negribu to vaicāt, bet... – Vincents pēc brīža ierunājās.

Mina pamāja.

– Es zinu, ko jūs domājat, – viņa noteica. – Ja šīs te ir trīs, tad kur ir viens un divi?